

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2020 r. – Junqueras i Vies/Parlament**(Sprawa T-24/20)**

(2020/C 68/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Oriol Junqueras i Vies (Sant Joan de Vilatorrada, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Van den Eynde Adroer)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o uznanie z złożoną w terminie skargi na zaskarżone akty wraz z załączonymi dokumentami, przyjęcie jej do rozpoznania oraz uwzględnienie jej i orzeczenie, że zaskarżone akty będące przedmiotem niniejszego postępowania są nieważne i bezskuteczne, a także obciążenie kosztami strony pozwanej.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji Parlamentu Europejskiego, ogłoszonej przez przewodniczącego Sassoliego na posiedzeniu plenarnym w dniu 13 stycznia 2020 r., stwierdzającej na podstawie regulaminu Parlamentu – w związku z decyzją Junta Electoral Central (centralnej komisji wyborczej z dnia 3 stycznia 2020 r. i późniejszym orzeczeniem Tribunal Supremo (sądu najwyższego) – wakat mandatu Oriola Junquerasa i Viesa ze skutkiem od dnia 3 stycznia 2020 r., a także przeciwko oddaleniu w drodze wcześniejszej decyzji pilnej petycji O. Junquerasa i Viesa złożonej w imieniu O. Junquerasa i Viesa w dniu 20 grudnia 2020 r. (20.12.2020) przez D. Ribę i Giner (członka Parlamentu Europejskiego).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 i 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976) i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego należy interpretować w ten sposób, że wymagają one postępowania szanującego te prawa, umożliwiające podniesienie i przeciwstawienie wyjątków w odniesieniu do stwierdzenia wakatu mandatu O. Junquerasa i Viesa.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 14 ust. 3 TUE, art. 1 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), zasady lojalnej współpracy z art. 4 ust. 3 TUE (w niniejszej sprawie przez Tribunal Supremo) zasady pierwszeństwa prawa Unii, art. 9 (ust. 2) protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego w ten sposób, że pozostawiono bez żadnego praktycznego skutku wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19, dotyczącej właśnie O. Junquerasa i Viesa, w którym stwierdzono, że konieczny jest wniosek (uchylenie immunitetu) do Parlamentu Europejskiego. Subsidiarnie podnoszona jest konieczność wykładni zgodnej z zapisami art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego w ten sposób, że Parlament może stwierdzić istnienie przewidzianych w tych artykułach wyjątków od wakatu mandatu, jeżeli powód można ocenić bez jakiegokolwiek oceny prawa wewnętrznego danego państwa.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 4 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego, ponieważ decyzje organów państwa, na których podstawie stwierdzono wakat mandatu, nie są ostateczne.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), art. 9 [ust. 1 lit. a) i b)] protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów oraz art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego w ten sposób, że wobec O. Junquera i Viesa bezprawnie wykluczono skuteczność immunitetów, do których skarżący ma prawo.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 9 [ust. 1 lit. a)] protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów, art. 39 ust. 1 i 39 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 protokołu nr 1 do EKPC, art. 6 regulaminu Parlamentu Europejskiego i art. 13 ust. 3 europejskiego aktu wyborczego (1976), polegającego na tym, że ustawodawstwo hiszpańskie wymaga wcześniejszego wniosku w celu sądenia wybranych posłów, a przeciwne orzecznictwo Tribunal Supremo ma charakter *contra legem* oraz *ad hoc* i *ad homine*, przy czym nie istnieje żaden precedens, co przyznaje sam Tribunal Supremo.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2020 r. – Deutsche Post/EUIPO – Pošta Slovenije (Przedstawienie instrumentu w formie waltorni)

(Sprawa T-25/20)

(2020/C 68/75)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Viefhues)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pošta Slovenije d.o.o. (Maribor, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie instrumentu w formie waltorni) – zgłoszenie nr 17 088 361

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie R 994/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.